

שליריק אפנה הולך בימה שאמרת,
שהרי הפתוח רודף אהיריך,
שפטומר את כל הבניין שבנית עד
עכשו, ואפנה חושב שאפנה משיט
את הים לרצונך. ומהו? שפטוב
ואם אמר יאמר העבר אהבתاي את
אדני את אשתי וגוי.

אי זקן זקן, עיר כה, מה פעשה?
חשבת שלא יהיה מי שיריך
אהיריך, הרי הפתוח הזה רודף
אהיריך וויצא מאחר הפטול באילה
בשרה, מרגעalogים אהיריך,
שלשה עשר דלוגים דلغ אהיריך
והשיג אותה. מה פעשה, זקן?
עלשו יש לך להתגבר במלחה.
שהרי גיבור חזק היה עד הימים.
זקן זקן, תהיה זוכר את יום השלג
בשזערנו פולים, והיו בפה גברים
בנין חיל בגדרך, ואפנה לבך נצחח
שלשה עשר גברים חזקים בני
חיל, שבל אחד מכם הורג אריה
טרם שיכאל.

אם את אותו שלשה עשר גברים
נצחח - אלה שלשה עשר שאין
בhem כה, אלא דברים, על אחת
בפה וכמה. כתוב אמר יאמר.
אלא הקדוש ברוך הוא דרכו
לעשות דין לפל. פשׁפּיעַ זמנה
של האשה הוז למצוות בן זוגה,
מה עושה? הורג את זה, ונוטל
אותה אותו בן זוגה, והוא יוציא
מן הולמים הזה לבדו ייחידה.

ואם אמר יאמר, הרי בארו
החברים בפשט הפתוח. ואם אמר
בראשית של שש הימים. יאמר
בסיוף שיש הימים טרם תקנס
השביעית. שהרי אם אמר פשׁהו
אפלו ביום השביעית -
דבריו בטלים. מה הטעם? כתוב
העבר, ועוד שהוא עבד, בשנה
הששית. אמר בראשית של שש
הימים ולא אמר בסוף שש
הימים - אינו כלום. ומשום לכך
פעמים אמר יאמר.

אשפְּטל, ולא אשגחת עלך, דבריקניא את
אויל במה דאמרת, דהא קרא רדייף אבטרך,
דספיר כל בניניא דבנית עד השפה, ואת
חשיב דאנט משטטה ימ� לרעותה. ומאי
איהו. בכתיב, ואם אמר העבד אהבתاي
את אדוני את אשתי וגוי.

אי סבא סבא, לאי חילא, מה תעיביד, חשבת
דלא ליהו מאן דרדייף אבטרך, הא האי
קרא רדייף אבטרך, ונפיק מבער כתלא, פאילה
בחקלא, מרגעalogין אבטרך, תליסר דילוגין
דלייג אבטרך ואדביך לך, מה תעיביד סבא.
השפה איתך לאתגפרא בחילא. דהא גיבר
פקיף הרית עד יומא. סבא סבא, הו דכיר יומא
דמלגא, כד זרענא פולין, והוו בפה גברין בני
(דף ק"ט ע"ב) חילא, לקלח, ואנת בלחויך, נצחח
תליסר גברין פקיפין, בני חילא, דכל חד
מניהו קטיל אריה, עד לא יכול.

אי לאינון תליסר גברין נצחח, הגי תליסר
דלית בהו חילא, אלא מלין, על אחת בפה
וכמה. אמר יאמר כתיב. אלא קדשא בריך
הוא ארהייה למעד הדינא לבלא. כד מטא
זמנא דהאי אהתא לאשכחא בר זוגיה מה
עבד קטיל לדין, ונטיל לה ההוא בר זוגא,
ואיהו נפיק מהאי עלמא בלחויך ייחדאה.

יאם אמר יאמר, הא אויקמויה חבריא
בפְּשִׁיטָה דקרא. ואם אמר, בשירוטה
דשיות שנין, יאמר, בסופא דשיות שנין, עד לא
יעול شبיעאה, דהא אי אמר, כד איהו אפילו
ביומא חד משבייעאה, מלאוי בטLIN. Mai
טעמא. העבד פהיב, ועוד דאיהו עבד, בשפה
שתיתחה. אמר בשירוטה דשיות שנין, ולא
אמר בסופא דשיות שנין, לאו כלום הוא,
ובגין כה, תרי זמני אמר יאמר.